

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.5909

Dosar nr.39074/3/2008

Ședința de la 17 decembrie 2009

Președinte:	Iuliana Pușoiu	- judecător
	Carmen Sîrbu	- judecător
	Niculae Măniguțiu	- judecător
	Niculina Vrâncuț	- Magistrat asistent

La 3 decembrie 2009 s-a luat în examinare recursul declarat de pârâtul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva sentinței civile nr. 2024 din 14 mai 2009 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 3 decembrie 2009, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 10 decembrie 2009 și, ulterior, la 17 decembrie 2009.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 3 ianuarie 2008, reclamantul Giugula Doru Mihai a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, obligarea pârâtului să-i comunice actele solicitate prin adresa nr. RCG767.0 din 14 noiembrie 2007, respectiv decizia emisă în temeiul Legii nr. 187/1999 și actele care au stat la baza adoptării acesteia, sub sancțiunea plății unor daune cominatorii de 500/euro/zi de întârziere.

Pe parcursul soluționării cauzei, după emiterea actului administrativ solicitat, reclamantul și-a completat acțiunea, solicitând anularea deciziei nr. 4817 din 6 noiembrie 2007 întocmită de autoritatea pârâtă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat o serie de motive de nelegalitate care privesc procedura de emitere a deciziei contestate, arătând că s-au încălcat prevederile art. 2 și art. 3 din Legea nr. 187/1999 și Regulamentul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității din 16 mai 2000 și i-a fost vătămat și dreptul la apărare, iar prin Decizia nr.

1/2008, Curtea Constituțională a declarat neconstituționalitatea Legii nr. 187/1999 în întregul ei.

Reclamantul a mai susținut că și pe fondul său, actul administrativ contestat, prin care se stabilea calitatea de agent al poliției politice comuniste în ceea ce îl privește pe reclamant, este netemeinic și nelegal, deoarece acțiunile sale, în calitate de ofițer în cadrul UM0620 au vizat combaterea terorismului și nu au fost de natură a îngreuna sau suprima drepturi fundamentale ale persoanelor vizate în notele raport.

Înregistrată inițial pe rolul Curții de Apel București, acțiunea a fost scoasă de pe rolul acestei secții și trimisă Secției de contencios administrativ a respectivei instanțe.

Prin sentința civilă nr. 2407/24 septembrie 2008, a fost declinată competența în favoarea Tribunalului București - Secția a IX - a de contencios administrativ și fiscal.

La rândul său, tribunalul, în temeiul art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/1999 a admis excepția necompetenței și a declinat în favoarea Curții de Apel București competența materială de soluționare a cauzei.

Judecând în fond pricina în primă instanță, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. 2024 din 14 mai 2009, a admis în parte acțiunea, a anulat decizia nr. 4817 din 6 noiembrie 2007 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Totodată, a respins, ca rămas fără obiect capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la comunicarea deciziei emisă în baza Legii nr. 187/1999.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut cu privire la capătul de cerere completator al acțiunii, că decizia nr. 4817/2007 este nelegală și netemeinică, întrucât în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 187/1999 pentru ca reclamantul să fie considerat agent al poliției politice comuniste, activitatea s-a desfășurat în cadrul UM0620 USLA nefiind activitate de poliție politică, ci o activitate specifică de prevenire și combatere a terorismului, măsurile pe care le-a luat fiind legale și valabile în raport atât cu normele interne, cât și cu legislația internațională la care România era parte și pe care era obligată să o aplice.

Că, toate actele săvârșite de reclamant nu au îngreunat sau suprimat drepturi și libertăți fundamentale ale persoanei, în afara normelor legale și a prevederilor internaționale referitoare la terorism.

Împotriva sentinței civile nr. 2024 din 14 mai 2009 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs în termen legal Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin care a solicitat admiterea căii de atac și modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul respingerii contestației

formulate de contestatorul Giugula Doru Mihai și a menținerii ca temeinică și legală a deciziei nr. 4817 din 6 noiembrie 2007 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

A învederat recurentul, prin motivele de recurs, că motivarea instanței de fond s-a întemeiat pe aprecierea eronată potrivit căreia activitățile desfășurate de reclamant în perioada 1979 - 1983 s-ar fi axat exclusiv pe combaterea terorismului și nu ar fi fost încălcate drepturi și libertăți fundamentale și că în mod eronat prima instanță a reținut faptul că urmărirea din proprie inițiativă de către reclamant a unei persoane, pentru simplul fapt că aceasta era în relații cu un cetățean străin era o activitate care s-ar fi înscris în sfera activităților antiteroriste.

Or, așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar, acțiunile contestatorului au depășit în mod vădit sfera prevenirii și combaterii terorismului, astfel încât considerentele hotărârii instanței de fond se dovedesc a fi eronate, referindu-se doar la o parte din activitatea reclamantului și fără a lua în considerare tocmai activitatea subliniată prin decizia contestată. De altfel, s-a arătat, este evident că nu denumirea compartimentului funcțional din care făcea parte persoana verificată trebuie să fie determinantă în reținerea caracterului abuziv al acțiunilor acesteia, ci activitatea sa propriu-zisă. Din practică, rezultă că ofițerii USLA desfășurau și activități care nu se circumscriau luptei antiteroriste, urmărind angajați ai diverselor instituții aflate în supravegherea acestei unități, pentru motivul că respectivii cetățeni aveau atitudini neagre de regimul totalitar. În aceeași măsură, ofițerii Direcției care se ocupa de informațiile interne nu desfășurau, în mod necesar, activități de poliție politică, astfel că denumirea unității nu ar trebui să aibă nicio greutate în calificarea activității unei persoane verificate.

În speță, s-a observat de către recurent că cel puțin două cazuri din cele prezentate în cuprinsul deciziei atacate exced sfera activităților de prevenire a terorismului. Astfel, contestatorul a desfășurat acte de urmărire a unei persoane care se afla în vizorul Securității pentru motivul că avea rude care emigraseră, precum și pentru suspiciunea că însuși urmăritul putea emigra. În acest caz, contestatorul a depășit chiar și sfera ordinului primit, întrucât, având o atitudine voluntară, a relatat „din proprie inițiativă” conținutul unei convorbiri purtate la telefon de către cel urmărit, în condițiile în care asistase din întâmplare la această convorbire. Este evident că atitudinea reclamantului nu avea de-a face, în acest caz, nici cu prevenirea, nici cu combaterea terorismului, încălcarea dreptului la viață privată fiind indiscutabilă. Într-un alt caz, reclamantul a redactat un raport despre o persoană, în care se făcea referire în principal la apartenența religioasă a acestuia (ortodoxă, pe stil vechi), precum și la împrejurarea că cea urmărită picta icoane pe lemn și pe sticlă. Simpla împrejurare că unii dintre cei urmăriți erau bănuți de intenția de a emigra, ori că printre

unoscuții lor se numărau și cetățeni străini, nu îi poate califica pe cei urmăriți în aceste cazuri drept suspecti de terorism.

Este binecunoscut, s-a subliniat, faptul că regimul comunist nu agreea contactele românilor cu cetățenii străini, unul din cele mai des întâlnite motive de începere a urmăririi informative, în dosarele fostei Securități, fiind cel legat de „relații neoficiale cu cetățenii străini”. Motivul instituirii acestui regim sever nu ținea nici de apărarea națională, nici de protecția secretului de stat și nici de prevenirea terorismului. În realitate, motivația regimului comunist era dată de dorința de conservare a propriei puteri, scop pentru care a încercat atât reducerea posibilității cetățenilor români de a afla date reale despre modul de viață din țările capitaliste, cât și împiedicarea cetățenilor străini de a cunoaște abuzurile din spatele „cortinei de fier”. Din absolut aceleași motive, autoritățile încercau să bruieze emisiunile posturilor de radio din lumea liberă și interceptau scrisorile care plecau de la cetățenii români către redacțiile acestor posturi.

Instanța de fond a interpretat astfel în mod eronat art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 187/1999, atunci când justifică urmărirea, de către reclamant, a unui fost ofițer USLA, pe motivul că acesta din urmă ar fi avut, chiar și după trecerea în rezervă, interdicția de a se întâlni cu cetățenii străini. Chiar și așa dacă ar fi fost, este evident că aplicarea unei norme abuzive de către un ofițer de Securitate, chiar dacă acest lucru intra în atribuțiile sale de serviciu, nu este de natură a exclude respectiva acțiune din sfera poliției politice. O altă interpretare ar însemna ca deconspirarea Securității să fie de conținut. După cum se știe, legea penală din epocă pedepsea „propaganda împotriva orânduirii socialiste” sau „uneltirea contra ordinii sociale”, astfel încât urmărirea informativă sau alte măsuri luate de un ofițer împotriva unei persoane care critica public regimul comunist avea susținere din partea legislației penale a vremii. Prin urmare, dacă s-ar generaliza o interpretare precum cea a instanței de fond, în sensul justificării unei acțiuni de poliție politică prin invocarea unor norme abuzive din acea perioadă, ar însemna că cele mai evidente cazuri de poliție politică să nu mai poată fi făcute publice.

În realitate, nici Legea nr. 187/1999, sub imperiul căreia a fost emisă decizia atacată în speță, nici actuala reglementare a materiei, nu cer - pentru reținerea calităților de agent al poliției politice comuniste, sau de lucrător al Securității - decât vizarea încălcării unor drepturi fundamentale, fără a face vorbire despre împrejurarea că respectivele încălcări erau sau nu susținute de normele abuzive existente înainte de 1990. O interpretare contrarie ar însemna a se distinge acolo unde legiuitorul nu a distins. În plus, deconspirarea Securității nu urmărește tragerea la răspundere juridică a foștilor ofițeri de Securitate, ci doar „consemnarea publică” a cazurilor de încălcare a drepturilor fundamentale, precum și autorii acestor încălcări. Astfel, nefiind urmărită „stabilirea răspunderii juridice” a acestor

persoane, ci exclusiv un act de consemnare publică a încălcării drepturilor omului, nu este necesară stabilirea vinovăției persoanelor verificate în prezent, în raport de sistemul de drept în vigoare sub vechiul regim.

Relevantă este doar încălcarea unor drepturi ale omului de către Securitate, indiferent de susținerea pe care aceste încălcări o găseau în normele abuzive din acel moment.

În afară de justificarea eronată pe care o dă în cazul la care se referă, recurentul a mai precizat că instanța de fond justifică, de asemenea, eronat, și urmărirea informativă a altei persoane amintite în decizia atacată. Or, în această situație, nu mai poate fi vorba nici măcar despre posibilitatea invocării, în sprijinul reclamantului, a vreunei prevederi din legislația internă din acea perioadă. În această situație, este vorba despre încălcarea dreptului la viață privată (prevăzută de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice) sau de violarea secretului corespondenței (art. 33 din Constituția României din 1965). Sentința atacată motivează acest amestec brutal în viața privată pe considerentul apărării siguranței publice, a ordinii de drept și a prevenirii faptelor penale, într-o societate democratică, invocându-se conținutul art. 8 alin. (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (ratificată de România abia în 1994). Este evident că această prevedere nu își poate găsi aplicarea în speță, nefiind demonstrată o legătură de cauzalitate între amestecul în viața privată și de familie a unei persoane și apărarea ordinii publice „într-o societate democratică” (așa cum arată articolul citat).

În fine, recurentul a mai solicitat a se observa că, atât în vechea reglementare a materiei, cât și în noua formă, nu se cere reținerea unei pluralități de acte prin care se viza încălcarea drepturilor fundamentale, fiind de ajuns un singur astfel de act pentru reținerea apartenenței la Securitate, în sensul legii. Cu toate acestea, decizia atacată nu se oprește la un singur astfel de caz.

Recursul este nefondat.

Prin decizia nr. 4871 din 6 noiembrie 2007 a Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității s-a decis că reclamantul Giugula Mihai Doru a fost agent al poliției politice comuniste, având gradul de locotenent în anul 1979, locotenent major în anii 1982-1983 în cadrul U.M. 0620. S-a arătat, în considerentele deciziei mai sus menționate, în primul rând, că reclamantul a solicitat „interceptarea trimiterilor poștale” ale unei persoane care a fost recrutată pentru supravegherea informativă a unui cetățean egiptean cu care aceasta intenționa să se căsătorească, iar această măsură a vizat îngrădirea dreptului la secretul corespondenței (art. 33 din Constituția României din anul 1965) precum și a dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice). Apoi, s-a precizat că reclamantul a organizat

o întâlnire" cu un cetățean străin pe care îl avea în contact că „discuțiile au fost înregistrate" și că pe baza acestei înregistrări a întocmit o notă de raport în care consemnează informațiile obținute de la acesta despre un fost ofițer semnalat cu relații necorespunzătoare cu cetățeni străini, iar ca măsură dispusă a vizat îngrădirea dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice). În al treilea rând, s-a menționat că reclamantul a relatat „din proprie inițiativă" mai multe informații despre un fost ofițer urmărit prin dosar de supraveghere informativă pentru neraportarea faptului că rudele sale și ale soției au emigrat sau au relații cu străinii, precum și pentru suspiciunea că va refuza să se întoarcă în țară la expirarea vizei de ședere în Italia, măsură dispusă vizând de asemenea îngrădirea dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice). În fine, s-a constatat, prin decizia Colegiului Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității, că reclamantul a efectuat investigații asupra unei persoane consemnând că aceasta a „a pictat unele biserici și confecționează scoane pe lemn și sticlă pe care le vinde sau le face cadou" și propunând exploatarea materialului rezultat în urma investigațiilor la DUI <GIMI>, iar ca măsură dispusă a vizat îngrădirea dreptului la libertatea conștiinței și a religiei (art. 18 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice), precum și a dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice).

Potrivit dispozițiilor 5 alin. (1) din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, cu modificările și completările ulterioare, prin poliție politică se înțelege „toate acele activități ale securității statului sau ale altor structuri și instituții cu caracter represiv, care au vizat instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste, precum și suprimarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului". În plus, conform prevederilor art. 5 alin. (2) din același act normativ, este „agent al poliției politice comuniste orice persoană care, având calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945-1989, a desfășurat activități de poliție politică în sensul prezentei legi".

Reclamantul a îndeplinit, în perioada anilor 1979 - 1983, activitate în calitate de ofițer în cadrul unei unități militare specializată a Securității Statului, anume U.M. 0620, denumită Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă (USLA). Această unitate avea, conform reglementărilor interne dar și legislației internaționale, funcțiuni specifice în materia prevenirii și combaterii terorismului, iar activitatea reclamantului, cum a fost judicios a reținut instanța de fond, s-a circumscris exercitării în limite legale a atribuțiilor sale de serviciu, neputându-se reține, prin raportare la probatoriul administrat în cauză, că actele și faptele imputate intimatului

au vizat suprimarea sau îngrădirea unor drepturi fundamentale al omului, respectiv dreptul la secretul corespondenței, prevăzut de art. 3 din Constituția României din anul 1965, și dreptul la viață privată prevăzută de art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice și că acestea au, prin urmare, caracter de activități de poliție politică.

În acest condiții, constatându-se că în mod legal prin hotărârea recurată a fost admisă în parte acțiunea reclamantului și a fost anulată decizia nr. 4817 din 6 noiembrie 2007 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și că sunt neîntemeiate motivele de recurs invocate în cauză, se va dispune, în temeiul prevederilor art. 312 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respingerea ca nefondat a recursului declarat de pârâtul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva sentinței civile nr. 2024 din 14 mai 2009 a Curții de Apel București - Secția a VIII a de contencios administrativ și fiscal.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de pârâtul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva sentinței civile nr. 2024 din 14 mai 2009 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 17 decembrie 2009.

JUDECATOR,

I. Pușoiu

JUDECATOR,

C. Sîmbu

JUDECATOR,

N. Mănișuțiu

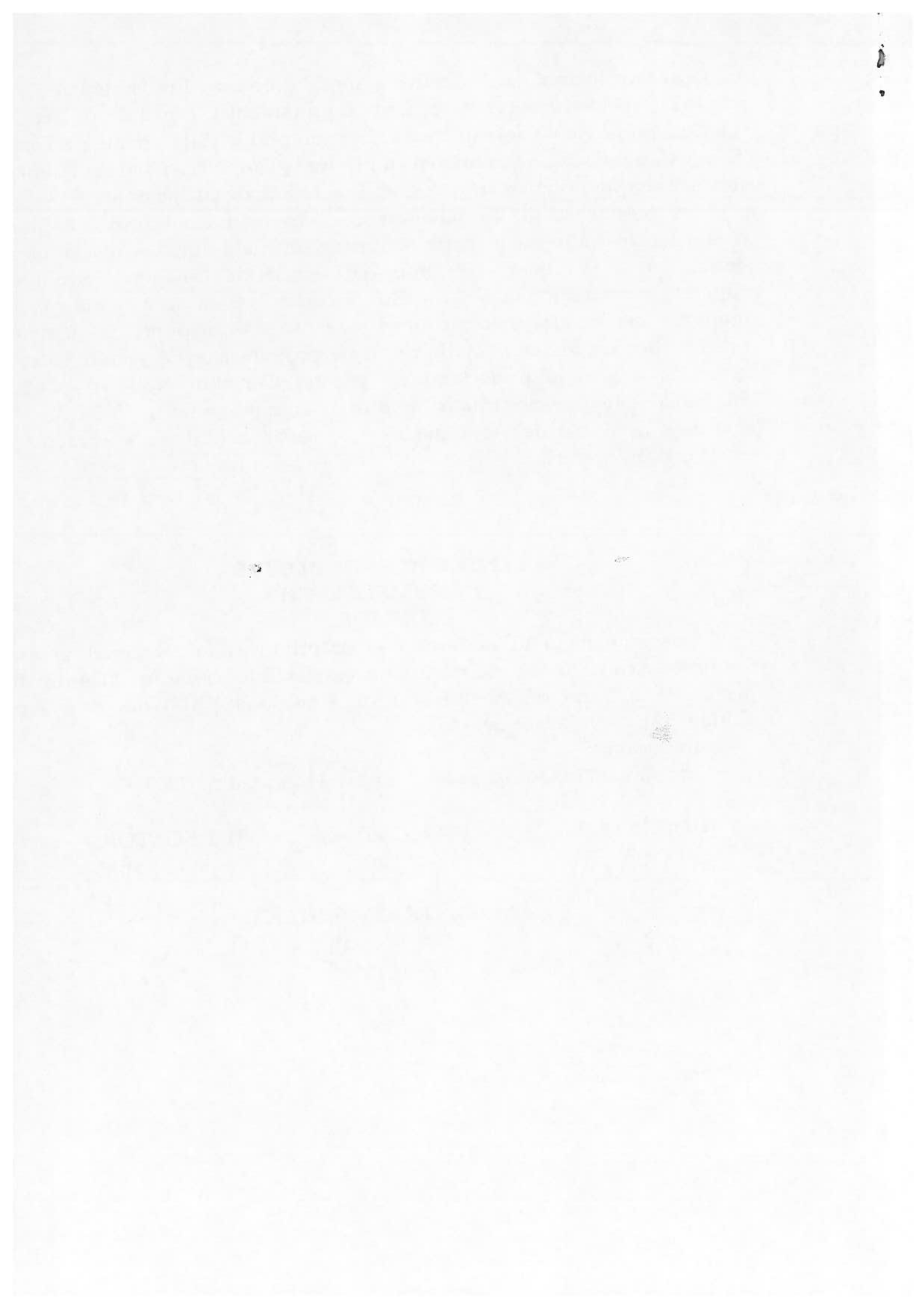
MAGISTRAT ASISTENT,

N. Vrâncuț

Red. N.M.

Tehnored. C.G.

6 ex.

DOSAR NR. 39074/3/2008

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 2024
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 14.05.2009
CURTEA COMPUSĂ DIN:
PREȘEDINTE: LUIZA MARIA PĂUN
GREFIER: LUCREȚIA MIHU

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul GIUGULA DORU MIHAI, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 30.04.2009, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre când, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și, eventual, pentru a da posibilitatea părților să formuleze și să depună la dosar Concluzii Scrise, a amânat pronunțarea la data de 07.05.2009 și la data de 14.05.2009, când a pronunțat următoarea hotărâre:

CURTEA,

Curtea constată următoarele, asupra acțiunii de față:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București-secția a III-a în data de 03.05.2008 sub nr. de dosar 5612/2008, reclamantul Doru Mihai Giugula a chemat în judecată pe paratul Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității, solicitând instanței, ca prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună:

1. Obligarea paratului la comunicarea către reclamant a actelor solicitate prin adresa nr.RCG767.0, din 14.11.2007 sub sancțiunea plății unor daune cominatorii de 500 euro/zi de întârziere.

Ulterior, reclamantul și-a completat acțiunea cu un nou capăt de cerere având ca obiect:

2. Anularea deciziei nr.4817/06.11.2007 emise de parat.

Prin încheierea de ședința din data de 27.03.2008 instanța dispus scoaterea cauze de pe rol și înaintarea către secția de contencios administrativ a Curții de Apel București.

Aceasta, prin sentința civilă nr.2407/24.09.2008 pronunțată în dosarul civil nr.2200/2/2008 a declinat competența de judecare a cauzei în favoarea Tribunalului București - secția a IX-a.

Urmare a acestei soluții, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București - secția a IX-a în data de 17.10.2008 sub nr. de dosar 39074/3/CA/2008.

În ședința de judecată de astăzi, instanța a invocat din oficiu excepția necompetenței materiale.

Analizând excepția de mai sus, instanța constată ca aceasta este întemeiată, având în vedere că, potrivit art.11. alin.1 din OUG nr.24/2008, astfel cum a fost modificat prin art.1, pct. 17 din Legea nr.293/2008, acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia se introduce la secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, iar potrivit art.34, alin.1 din același act normativ, cauzele aflate pe rolul secțiilor civile ale curților de apel, în calitate de instanțe de control judecătoresc, ca urmare a exercitării căii de atac prevăzute la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, împotriva deciziilor Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se transmit Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, ca instanță de control judecătoresc.

Prin sentința civilă nr.3504/10.12.2008 Tribunalul București - Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția de necompetență materială și s-a declinat competența de soluționare în favoarea Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal .

În urma declinării, cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal .

În această fază procesuală instanța a încuviințat părților proba cu acte depunându-se la dosar în ședința publică din 5.03.2009 copia deciziei contestate nr.4817/6.XI.2007, copia motivelor contestației formulată

de reclamant la pârât și în baza art.13 (1) din Legea nr.554/2004 – filele 43 – 300 vol.I și respectiv filele 301-628 vol.II dosar.

Reclamantul a depus acte în susținerea acțiunii, astfel cum a fost completată – filele 634 – 751 dosar volumul III inclusiv copii de pe convențiile internaționale ratificate de statul român.

În termenul de amânare a pronunțării reclamantul a depus concluzii scrise la dosar.

În raport de actele depuse și de susținerile părților, instanța reține în fapt următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la data de 3.01.2008 reclamantul a contestat refuzul nejustificat al pârâtului de a-i pune la dispoziție documentele solicitate prin adresa din 14.XI.2007 respectiv decizia Colegiului CNSAS și actele care au stat la baza emiterii sale, decizie emisă în baza Legii nr.187/1999. Se solicită obligarea pârâtului la îndeplinirea acestei obligații și plata daunelor de întârziere.

Pe parcursul soluționării cauzei, respectiv până la data înregistrării pe rolul secției de contencios administrativ a Curții de Apel București sub nr.39074/3/2008, reclamantul și-a completat acțiunea, după comunicarea deciziei nr.4817/6.XI.2007 emisă de Colegiul CNSAS în baza Legii nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, conform art.132 (2) Cod procedură civilă.

Prin decizia nr.4817/6.XI.2007 emisă de Colegiul CNSAS conform Legii nr.187/1999 avându-se în vedere cererea de verificare a reclamantului s-a decis că reclamantul Doru Mihai Giugula, fiul lui Mihai și Maria, născut la data de 9.09.1956 în București a fost agent al poliției politice comuniste, având gradul de locotenent în 1979 și locotenent major în 1982 – 1983 în cadrul UM 0620.

La baza emiterii deciziei au stat notele direcțiilor de comunicare și investigație din cadrul CNSAS, adresele de răspuns SRI și MApN, dosarele fond informativ.

S-au reținut în sarcina reclamantului patru fapte săvârșite în calitate de angajat al UM 0620, fapte care reprezintă „poliție politică” în sensul dispozițiilor art.5 (1) și (2) din Legea nr.187/1999.

Conform art.5 (1) din legea nr.187/1999 în vigoare la data emiterii deciziei contestate „Prin poliție politică se înțelege toate acele activități ale securității statului sau ale altor structuri și instituții cu caracter represiv, care au vizat instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste,

precum și suprimarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform al.2 „Este agent al politici comuniste orice persoană care, având calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție, inclusiv ofițer acoperit în perioada 1945 – 1989 a desfășurat activități de poliție politică în sensul prezentei legi.”

S-a apreciat de autoritatea pârâtă că prin activitățile desfășurate reclamantul a suprimat și a îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului.

Contestația administrativă formulată de reclamant împotriva deciziei, nu a fost soluționată prin emiterea unei alte decizii, iar ulterior emiterii la data de 31.01.2008 a fost pronunțată decizia nr.51/2008 a Curții Constituționale prin care Legea nr.187/1999 modificată și completată a fost declarată, în întregul ei ca fiind neconstituțională, decizia aflată la filele 678 – 685 dosar – vol.III.

Ca urmare a deciziei Curții Constituționale a fost emisă OUG nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității care la art.2, lit.a) definește noțiunea de „lucrător al Securității” ca fiind „orice persoană care, având calitatea de ofițer sau subofițer al securității sau al Miliției cu atribuții pe linie de Securitate, inclusiv ofițer acoperit în perioada 1945 – 1989, a desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului”.

În contestația administrativă și în completarea la acțiune, reclamantul invocă atât motive de nelegalitate care privesc nerespectarea procedurii și încălcarea dreptului său la apărare cât și motive de nelegalitate pe fond, care privesc faptul că acțiunile sale în calitate de ofițer în cadrul UM 0620 au vizat combaterea terorismului și nu au fost de natură a îngrădi sau suprima drepturi fundamentale ale persoanelor vizate în notele raport.

Pe situația de fapt expusă mai sus, instanța va aprecia pentru următoarele considerente că în parte acțiunea reclamantului, astfel cum a fost formulată și completată este întemeiată în sensul că decizia nr.4817/6.XI.2007 emisă de pârât este nelegală și că reclamantul prin constatările dispuse are un drept vătămat în sensul dispozițiilor art.2 (1) lit.”o” din legea nr.554/2004.

Instanța va aprecia că a rămas fără obiect capătul din acțiunea inițială, având ca obiect obligarea pârâtului la comunicarea deciziei

nr.4817/6.XI.2007 și a actelor care au stat la baza emiterii acestei decizii. Aceasta deoarece decizia contestată i-a fost comunicată reclamantului în dosarul nr.5612/2008, iar actele i-au fost comunicate succesiv în dosarul nr.39074/3/2008 după stabilirea competenței de soluționare în favoarea Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pe cale de consecință, instanța va respinge ca rămas fără obiect capătul de acțiune privind obligarea pârâtului la comunicarea deciziei contestate, a actelor care au stat la baza emiterii și la plata daunelor de întârziere.

Pe acțiunea reclamantului, completată cu cererea de anulare a Deciziei nr.4817/6.XI.2007 emisă de pârât, instanța o va aprecia ca întemeiată pentru motivele de fond invocate în contestație și în acțiune.

Instanța nu va reține motivele de nelegalitate invocate de reclamant care privesc procedura de emiterie a deciziei contestate și încălcarea dreptului la apărare.

Instanța apreciază că la data sesizării, verificării și emiterii deciziei, pârâtul a respectat procedura prevăzută de art.2 și 3 din legea nr.187/1999 și Regulamentul din 16.05.2000 a CNSAS, iar faptul că ulterior emiterii deciziei contestate s-a pronunțat Decizia nr.51/31.01.2008 a Curții Constituționale prin care Legea nr.187/1999 a fost declarată neconstituțională, nu se infirmă legalitatea procedurilor parcurse anterior emiterii deciziei Curții Constituționale. Emiterea deciziei Curții Constituționale justifică nesoluționarea contestației administrative formulată de pârât și aceasta deoarece legea a fost declarată neconstituțională pe motiv că s-a apreciat că pârâtul desfășoară o jurisdicție extraordinară.

Prin modificarea cadrului legal s-a stabilit competența instanțelor de contencios administrativ, respectiv a Curții de Apel București de a verifica conform Legii nr.554/2004 legalitatea deciziilor contestate conform art.16 (1) emise de pârât în baza Legii nr.187/1999 și pronunțarea pe acțiunile în constatarea calității formulate de pârât în baza noilor reglementări, respectiv în baza OUG nr.24/2008.

Încălcarea dreptului la apărare invocat de reclamant nu poate fi reținut deoarece pârâtul nu reprezintă o instanță de judecată ci numai desfășoară o activitate administrativă finalizată cu un act administrativ admisibil a fi contestat conform legii, la instanța competentă obligată a-l

verifica. Iar reclamantul a avut în concret posibilitatea de a lua la cunoștință de actele care au stat la baza emiterii deciziei și de a-și exercita efectiv dreptul la apărare.

3 Pe fond, instanța apreciază că decizia contestată este nelegală deoarece reclamantul nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.5 alin.1 și (2) din Legea nr.187/1999 pentru a fi considerat agent al poliției comuniste deoarece activitățile desfășurate de reclamant ca ofițer în cadrul UM 0620 în perioada 1979 - 1983 reprezintă activități specifice prevenirii și combaterii terorismului, nefiind suprimate sau îngădite drepturi și libertăți fundamentale ale persoanelor nominalizate în notele raport și în aspectele menționate în decizia contestată.

Fapt de necontestat reclamantul în perioada 1979 - 1983 a lucrat ca ofițer în cadrul unei unități militare specializate a Securității Statului român UM 0620, unitate Specială de Luptă Antiteroristă (USLA) din cadrul Departamentului Securității Statului, iar activitățile specifice vizau măsuri de prevenire și de combatere a terorismului, măsuri valabile și legale, în raport de normele interne, dar și cu legislația internațională la care România era parte și era obligată să le aplice.

În cauză instanța apreciază că activitatea reclamantului, ca angajat USLA s-a încadrat în activitatea specifică pe care statul român era obligat, în baza Convenției privind terorismul și altor convenții și pacte internaționale, să le adopte în legislația internă și să le aplice. Iar măsurile specifice vizau în principal măsurile de prevenire a terorismului, în condițiile specifice anilor 1980 și în subsidiar măsurile de combatere a fenomenului. Aceasta rezultă din art.8 al Convenției în care se precizează că este lipsit de relevanță consumarea infracțiunii de terorism fiind măsurile de prevenție. Iar activitatea reclamantului, instanța apreciază că a reprezentat în fapt o activitate specifică de prevenție cu tot ce implică această activitate, schimbul de informații, culegerea de informații de la „surse” confirmate și verificate, verificarea informațiilor, interceptări justificate ale convorbirilor telefonice. În această privință, fiecare stat național are competența și obligația de a-și reglementa măsurile specifice de combatere a terorismului.

Instanța nu va reține susținerile de fapt din decizia contestată în sensul că reclamantul a îngădit sau suprimat drepturi fundamentale respectiv dreptul la secretul corespondenței, prevăzut de art.33 din

Constituția României și dreptul la viață privată prevăzut de art.17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice.

În cauză reclamantul a acționat legal în baza atribuțiilor de serviciu pe linia combaterii terorismului, iar activitățile sale probate la dosar au vizat „surse” ale sale și relațiile lor cu cetățenii străini – egipteni, sirieni, din Kuweit, care prin natura relațiilor a țării de origine puteau prezenta un pericol pe domeniul de combatere a terorismului, în domeniul activității de prevenție desfășurată de reclamant.

În acest sens sunt aplicabile dispozițiile art.8 (2) din Convenția CEDO în sensul că amestecul unei autorități publice în viața privată a unei persoane, a domiciliului sau a corespondentei sale este permis în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură necesară pentru securitatea națională – siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale”.

Sub acest aspect activitățile menționate la pct.1 și 2 din decizia contestată nu pot fi calificate ca fiind acte de îngrădire sau suprimare a drepturilor fundamentale ale unor persoane cetățeni români și străini, fiind activități de urmărire și de comunicare cu sursele sale de informații „Sursa Gimi” sau Sursa „Nicolae”, care vizau inclusiv foști ofițeri din cadrul USLA și relațiile lor cu cetățenii străini, ei având interdicția de a se întâlni după trecerea în rezervă cu cetățenii străini.

Aceasta reprezintă o formă de protecție și prevenire, toate persoanele, care intrau în contact cu cetățeni străini suspectați de terorism – fiind identificate și verificate în scopul prevenirii terorismului și a efectelor sale în principal la nivel național și internațional.

Iar cele arătate la pct.3 din decizie nu pot fi reținute pe motiv că nu rezultă pe de-o parte responsabilitatea reclamantului în urmărirea sa, iar dacă avea, cel urmărit calitatea de fost ofițer de Securitate – numitul Man Eugen acesta era urmărit pentru comiterea de infracțiuni privind divulgarea secretului de serviciu, trădare și deconspirarea rețelei informative pe profil de antiterorism, astfel cum rezultă din notele raport. Iar toate materialele privind pe reclamant și sursele sale vizau prevenirea, combaterea terorismului ca o crimă contra păcii, atât în anii 1980, cât și în prezent, iar actele săvârșite de reclamant nu au îngrădit sau suprimat și libertăți fundamentale în afara normelor legale și a dispozițiilor convențiilor internaționale referitoare la terorism.

Față de cele expuse mai sus, instanța va admite capătul din acțiunea completată a reclamantului, având ca obiect anularea deciziei emisă de CNSAS. În consecință, în baza art.1 și 18 (1) din legea nr.554/2004 va anula decizia nr.4817/6.XI.2007 emisă de Colegiul CNSAS ca nelegală și netemeinică, în cauză nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.5 (1) și (2) din legea nr.187/1999 pentru ca reclamantul să fie considerat agent al poliției politice comuniste, activitatea desfășurată în cadrul UM 0620 – USLA nefiind activitate de poliție politică ci o activitate specifică de prevenire și combatere a terorismului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea reclamantului, astfel cum a fost formulată și completată de reclamantul GIUGULA DORU MIHAI domiciliat în București, sector 3, Splaiul Independenței nr.2J, et.6, ap.39, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII cu sediul în București, sector 3, str. Matei Basarab nr.55-57.

Anulează decizia nr.4817 din 6.XI.2007 emisă de Colegiul CNSAS.

Respinge ca rămas fără obiect capătul de acțiune având ca obiect obligarea pârâtului la comunicarea deciziei emisă în baza Legii nr.187/1999.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi 14 mai 2009.

PREȘEDINTE,
Păun Luiza Maria

GREFIER,
Mihu Lucreția

Red.PLM
Tehnored.INT/4 ex.
11.06.2009

Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității

Decizia nr. 4817/06.11.2007

Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității

Având în vedere:

1. Cererea formulată de Primăria Municipiului București, înregistrată la C.N.S.A.S. cu nr. P 5247/06/02.11.2006 prin care se solicită verificarea domnului **GIUGULA Mihai Doru**, consilier general în cadrul Primăriei Municipiului București;
2. Adresele de verificare C.N.S.A.S. nr. S/5124/A,B,L/23.11.2006;
3. Adresele de răspuns S.R.I. nr. S/116457/12.02.2007, nr. S/112875/20.02.2007; S.I.E. nr. S/15162/11.12.2006; M.Ap.N. - S.I.A. (Serviciul Istoric al Armatei) nr. A/2064/28.12.2006;
4. Nota Direcției Comunicare nr. S/D.C./414/A/14.05.2007;
5. Nota Direcției Investigații nr. S/D.I./1756/04.09.2007;
6. Dosarele fond informativ nr. I 3089, respectiv R 250584 (cote C.N.S.A.S.);
7. Procesul-verbal al ședinței Colegiului C.N.S.A.S. din data de 06.11.2007;

În fapt domnul GIUGULA Mihai Doru:

1. A solicitat „interceptarea trimiterilor poștale” ale unei persoane care a fost recrutată pentru supravegherea informativă a unui cetățean egiptean cu care aceasta intenționa să se căsătorească.
 - 1.1. astfel, măsura dispusă a vizat îngrădirea dreptului la secretul corespondenței (art. 33 din Constituția României din 1965), precum și a dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice);
2. A organizat „o întâlnire” cu un cetățean străin pe care îl avea în contact „iar discuțiile au fost înregistrate”. Pe baza acestei înregistrări, a întocmit o notă raport în care consemnează informațiile obținute de la acesta despre un fost ofițer semnalat cu relații necorespunzătoare cu cetățeni străini: „În urmă cu aproximativ doi ani de zile /.../ prin intermediul soției a cunoscut un individ /.../ de profesie avocat și care urma să-i ajute să obțină aprobarea de căsătorie /.../. Acest domn /.../ a împrumutat-o pe soția lui pentru a pleca în Kuwait /.../. La venirea din excursie soția sa i-a dat /.../ niște bijuterii din aur /.../ dar care n-au fost considerate de el ca suficiente /.../. În urma discuțiilor purtate cu soția sa /.../ a aflat că domnul /.../ i-a spus să se ferească de el /.../ ca urmare soția sa amenințându-l că dacă /.../ nu depune la pașapoarte o garanție să poată pleca din România, se va duce la Ambasada R.A. Egipt din București și va spune acolo ce a aflat. /.../. În urmă cu 3-4 săptămâni a fost căutat /.../ de persoana urmărită. „La această întâlnire i-a propus să se mai întâlnească dar fără ca soția sa să fie de față. /.../ ” Străinul „/.../ a insistat să fie lăsat în pace deoarece nu vrea să aibă neplăceri la întoarcerea în țară /.../”.
 - 2.1. astfel, măsura dispusă a vizat îngrădirea dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice);
3. A relatat „din proprie inițiativă” următoarele informații despre un fost ofițer urmărit prin dosar de supraveghere informativă pentru neraportarea faptului că rudele sale și ale soției au emigrat sau au relații cu străinii, precum și pentru suspiciunea că va refuza înapoierea în țară la expirarea vizei de ședere în Italia: „Lt. maj. Giugula Mihai Doru, în USLA, /.../ Aproximativ în luna august a.c. aflându-se la hotelul <BAN/...> a căutat pe lt. maj. în rezervă /.../ vorbind la telefon cu cineva de la Secretaria Generală a Securității”

București, față de care s-a prezentat cpt. M.A.N. /.../. De serviciu era recepționera /.../ despre care lt. maj. Giugula afirmă că nu ar face relatări care să confirme că /.../ "persoana urmărită „s-a prezentat ca fiind căpitan”.

3.1. astfel, măsura dispusă a vizat îngrădirea dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice);

4. A efectuat investigațiile realizate asupra unei persoane, consemnând că „a pictat unele biserici și confecționează icoane pe lemn și sticlă pe care le vinde sau le face cadou. /.../ Atât ei, cât și părinții sunt credincioși stiliști, în această direcție evidențindu-se /.../ tatăl ei fiind preot într-un sat din Moldova”. A propus "exploatarea materialului rezultat în urma investigațiilor la DUI <GIMI> (n.n. – dosar de urmărire informativă)".

4.1. astfel, măsura dispusă a vizat îngrădirea dreptului la libertatea conștiinței și a religiei (art. 18 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice), precum și a dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice);

În temeiul:

1. art. 2 lit. e, art. 3¹, art. 15, art. 16 și art. 17 alin. 2 din Legea 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, astfel modificată și completată de O.U.G. nr. 16/2006, coroborate cu art. 34 și art. 38, din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ca Poliție Politică adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 17/2000;
2. art. 5 alin. 1 și alin. 2, art. 8 alin. 7 din Legea 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, astfel modificată și completată de O.U.G. nr. 16/2006, coroborate cu art. 5, art. 18 alin. 1, art. 24 și art. 40 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ca Poliție Politică adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 17/2000;
3. art. 8 alin. 1 lit. f din Regulamentul Intern al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității;

Pe baza materialului probator avut la dispoziție până la data de 06.11.2007,

DECIDE

Art.1 Domnul **GIUGULA Mihai Doru**, fiul lui Mihai și Maria, născut la data 09.09.1956, în București, a fost agent al poliției politice comuniste, având gradul de Locotenent în 1979, Locotenent Major în 1982-1983 în cadrul U.M. 0620.

Art.2 Prezenta decizie poate fi contestată la Colegiul C.N.S.A.S. în termen de 15 zile de la data comunicării.

Art.3 Prevederile prezentei decizii vor sta la baza întocmirii de către Direcția Juridică a înscrisurilor ce urmează a fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea a III – a.

Președinte

Conf. univ. dr. Ladislau-Antoniu **VENDES**

